

Se tânguie natura...

Camelia Ardelean

Se tânguie natura cu glasu-i enigmatic
Și deapănă, confuză, apusuri primitive,
În filele-i de gheață - atavice misive;
Își toarce anotimpul fuiorul său, apatic,
Pe buza înserării cu zâmbetul extatic.

Semeață e crăiasa cu rochia-i de gală,
Ornată cu dantele și bumbi din promoroacă,
Când poartă, delicată, condurii pe toloacă,
Cuprinsă fără veste de-o sfântă amorțeală,
Sub fulgii ce se-așază în pletele-i, beteală.

Ubicua silfidă tronează grațioasă,
Țărâna e palatul ce-i străjuie veșmântul,
Ambiguu, foșnește în sfera sa doar vântul;
Sub vălurile-i fine purcede cuvioasă,
La geamurile nopții, perdele noi să coasă.

Pătrunsă de-umezeala din albul cel feeric,
Stă sigla-nsingurării pe vastele domenii,
Tractează veșnicia, în coarnele lor, renii;
Pe chipul său de ceară, un astru ahasveric
Gravează cu migală fărâme de-ntuneric...